

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPAÑOLA
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico) 46 ¢
Estranger 18 ¢

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

LOS MADURS.

Fá molt pochs dias nos amenassaba un gran perill.

Deyan las personas més enteradas y ho repetian los periòdichs de Madrit, que 'ls héroes de l' any 45, los homes del bastó, aquells que durant 1867 y primers de 1868 enviavan liberals á Fernando Póo com qui hi envia cascos de areagadas, treyan los uniformes del calaix y s' arremangavan per enfilarse al candelero.

Un ministre de la mateixa fusta qu' ells, pero dotat de més bonas tragaderas, va estèndre 'ls l' óbit exclamant desde 'l Congrés:—«Lo partit moderat ha mort!»

Y no obstant lo partit moderat dias endarretra 's bellugava, obrint una boca com un temple.

—No poden pujar, deya un cuiner de la situació actual: hi ha una barrera que 'ls ho priva.

—¿Quina barrera es aquesta? preguntava 'l país.

—La tolerancia religiosa, l' article 11 de la Constitució de 1876.

—Bah! exclamava la gent que no 's para ab escrúpuls. En una taula ben parada hi ha lo que 'ls francesos ne dihen *hors d'œuvre*, ó sigan: olivetas, mantega, llangonissa, rabes, sardinas de Nantes etc. etc. Aixó serveix per fer boca, per obrir l' apetit. Los moderats fá déu anys que no menjan, tenen una gana que 'ls vola, s' asseuran á la taula del festí del presupuesto y avants de que 'ls serveixin l' arròs, s' empassaran l' article 11 ab la mateixa frescura y ab la mateixa facilitat que qui s' empassa un melindro.

Aixó es lo que deya 'l públich.

Y no faltaba liberal que 's fés preparar una planxa de suro pera posársela á l' esquena quan arribés l' hora de las garrotadas.

Entre dir lo que farán y lo que deixarán de fer los moderats varen passar uns dias.

Per últim desde 'l Congrés, lo capitost de la trepa, un senyor més negre que las intencions de un neo ab uns cabells més blancs que la bandera dels legitimistas francesos, vá fer un discurs.

Ell vá resoldre l' embrollat geroglích de la política moderada.

Ell vá dir que lo partit moderat seria lo que havia sigut sempre: que si 'l cridessin á gobernar respectaria l' article 11 de la Constitució del any 76; pero que l' interpretaria restrictivamente, es á dir tal com si no existís, y que lo primer que faria seria demanar á las còrts la seva revocació.

Ells podran ser tot lo que 's vulga; pero no se 'ls pot negar la franquesa.

Un sagastí exclamava:—Aquestas cosas se fan; pero no 's dihen.

Resultat, que ja tenim altre vegada madurs al aygua.

No gobernarán: aquells liberals que 's feyan arreglar un tros de suro per posarse 'l á l' esquena, l' aprofitan per colocarse l' als peus y ferse passar lo fret.

No gobernarán; s' hi oposa la civilizació moderna, s' hi oposan los compromisos que sobre la tolerancia religiosa té contrets Espanya ab todas las naciones civilizadas.

No gobernarán: ells mateixos ho coneixen y ho dihen y ho proclaman.

—Donchs que héu fet desgraciats? los preguntavan.

—Hem fet un punt de brut: que se salvin los principis polítichs apesar de que 's perdin los principis del presupuesto.

Jo no sé: certs partits polítichs son com molts individuos.

Portan una vida de broma y francatxela, viuen y triunfan y alborotan mentres son joves. Tot de un plegat decahen; ¿los veyeu sumisos, cap-ficats y arrossegant las camas?

Donchs teniu per segur que al dematí aniran al ofici, á la tarde á rosari, al vespre á la novena; que no 'ls podreu treure de l' iglesia ni á fum ds sabatots, y que al arribar la seva última hora demanaran un capellá que 'ls hi arregli 'l passa-port recomanantlos á Sant Pere.

Lo partit moderat, quan era jove, transigia ab la revolució, y 's menjava las llebras que la revolució aixecava. Sévas son las lleys de la desamortizació eclesiástica y séus, ben séus los bens dels frares.

Y ¿are demana l' intolerancia religiosa? ¿Y are 's frega ab las sotanas?... ¡Mala senyall! Lo partit moderat ja ha fet á tots. No tardarán á sagramentarlo. Los indicis son segurs.

De todas maneras comensa á practicar los principis católichs ab una fidelitat que pot servir de exemple.

Pèl moment ningú negará que segueix estrictament los preceptes de l' Iglesia.

Dejuna.

Pero es més encare.

No tots los moderats se conforman ab las declaraciones del capitost, no tots pensan de la mateixa manera.

Alguns se separan d' ell, altres pensan en retirarse á casa seva; altres se sublevan á l' idea de dejunar tota la vida.

De manera que la sort d' aquells madurs avants tan fieros está marcada en lo rellotje del temps; quan la fruyta está massa madura cau del arbre.

Lo partit moderat está destinat á disóldre 's... fent un badall.

P. K.

TEATROS.

Al *Principal* la Ristori. Aquesta artista es un sol brillant que no s' eclipsa: ha passat dels cinquanta cinch y encare té 'l privilegi de tenir al auditori pendent dels seus llabris. Lo geni ne envelleix. L' hem vista en la *Medea*, y en la *Maria Stuard*, y en todas dugas obras nos ha entusiasmado. No poden expressarse millor las concepciones del geni. La Ristori 's transforma: á cada tipo es distinta; inflexions de veu, ademans, actitud, mudansas de fesomia, posiciones escultóricas, tot ho cambia, acomodanlo tot al

personatge que representa. Per ella no hi ha dificultats, no hi ha obstacles. Supleix ab lo talent lo que l' hi falta de juventut. Si fossem esultors no tindriam altre caboria que reproduhirla, perque quan ella 'ns faltés, quedés la reproducció de lo que no hem de tornar á veure. No, d' artistas com la Ristori no 'n surten en tots los sigles.—L' únich que sentim es que las funciones que té de donar sigan tant contadas.

En lo mateix teatro la Ferni continua entusiasmant al públich ab la *Mignon*. Fá un tipo acabat y la canta ab verdadera discreció, secundada per lo baix Mirabella, lo tenor Gnone y 'ls demás de la companyia. Lo dimecres, dia del seu benefici vá rebre una ovació entusiasta. Flors, versos y algunas joyas foren los obsequis que 'ls seus admiradors l' hi prodigaren.

Aném al *Liceo*, y trobarem que l' ópera *Il Negriero*, cada dia vá agradant més y lo que de cop se pot assegurar, es que 'l mestre que l' ha escrita 'es d' aquells que un dia ú altre arriban á conquistar un lloch en lo mon musical. De segur que 'l dia que 'l Sr. Auteri Manzocchi trobi un libre hò, perque 'l de aquesta ópera, no pot darse per tal, de segur que aquell dia farà una obra acabada, perque 'l mestre Manzocchi sab bé la mecánica de la instrumentació; sab treure efectes nous y produhir sensacions al públich, coneix los secrets de la armonía y quan se decideixi á no ser escéntrich y 's contenti sent original, quan sáiga concretar la idea subjectant sa inspiració, llavors, no duptem que fixará 'l seu nom al costat dels bens mestres. Nos afirma en aquest judici l' efecte que produheix la seva ópera cada vegada que de nou s' escolta. L' espay de que podem disposar, nos priva de detallar una per una las bellas que aném descubrint, y senyalar los defectes que notém; nos limitarem sols á repetir que 'l éxit es cada dia més satisfactori y que 'l públich aplaudeix ab entusiasme moltes de las pessas cridant al jove autor repetidas vegadas á la escena.

Al *Odeon*, s' ha estrenat un' obra d' espectacle sobre la guerra de l' independència. Aquell públich content.—A *Novedats*, continua 'l *Full de paper*, donant bonas entradas tots los dijous. Lo dijous que vé vá 'l benefici de son autor don Pere Anton Torres. Diumenje *Los miserables*, drama grandióscalc en la popular novela de Víctor Hugo.—Los demás teatros continuan explotant lo seu repertori.

Es curiós lo que ha passat entre l' Ajuntament y l' Institut agrícola catalá de S. Isidro.

L' Ajuntament en vista de que ha plogut, vá pensar en donar las gracias á Déu, consultantlo ab lo citat Institut.

L' Institut vá declarar que havia plogut poch, que las plantas encare demanavan aygua, que los déus no havian vingut, y que 'l projecte del Ajuntament podia deixarse per més enllá.

Jo no trech ni hi poso res: esplico 'l fet. Si fós rata de sagristía, me atreviria á dir:—Ni plou, ni plourá, ni es necessari que ploqui, mentras hi haja uns pagesos tan aygualts.

Lo dia 12 del corrent eleccions á Hostafranchs. Qu' es com si diguessim una fàbrica de sueltos per la Campana.

Senyors, á no ser que 'm mori cap á Hostafranchs. Vingan tots, que hi veuran á n' en Batllori en Batllori pica-vots.

Al regicida Passavanti no poden condemnar lo á mort per la senzilla rahó de que á Italia la pena capital está abolida.

Los conservadors de aquell país demanan que 's restableixi, y 'l rey Humberto es lo 'primer que s' hi oposa, dihent qu' es la que méns castiga 'l culpable y la que dona méns exemple.

Nos escriuhen de Tarrassa dihentnos que també en aquella ciutat hi han anat los missionistas.

Allá com per tot arreu, en un sermó dedicat á las doras y noys fins á 14 anys, varen á dir que 'l Iglesia católica tenia tres classes de enemichs: los franc-masons, los internacionalistas y 'ls espiritistas.

Al vespre, en un nou sermó, ja vá sortir un altre enemich de 'l iglesia católica; y naturalmente aquest enemich no es altre que la Campana de Gracia.

La Campana es un foco de pecat: tots los qui la llegeixen están condemnats y excomunicats. Francament Srs. missionistas, encare que á Tarrassa hi haja molta llana, consti que allá la filan, la teixeixan y se la venen.

Lo pare Martorell, un dels missionistas que han anat á Tarrassa, vá dir que retaba als espiritistas á una pública controversia.

Tenim una carta de un espiritista de aquella ciutat acceptantlo, y si no la publicuém es per que no lliga ab la índole de la Campana, y per un altre motiu.

Lo pare Martorell vá dirigir un réto semblant als espiritistas de Tarragona: aquets van pendre 'l per la paraula, y 'l pare Martorell no vá compareixe á la cita.

Ja 'u vehuen ¿que 'n treuriam de carregarlas pistolas, no havent de celebrarse 'l desafío?

Una nova teoria de 'n Cánovas: «Tant penable, vá dir, es executar una mala acció, com pensarla.»

Teoria errónea. Per exemple 'l Sr. Cánovas pensará governar al país; aixó es mal; pero no té res de particular.

Ja no 'u pensa. sino que 'l governa; amigo, aixó si qu' es deplorable.

Es bonich lo que succeheix ab los antichs cabecillas.

N' hi ha de colocats en los empleos civils, n' hi ha en las filas del exercit, y are 'n surten alguns que portan sotana

Un dels tals es en Puig de Rivarroja, que durant la guerra vá fer parlar d' ell més de una vegada. Un dia vá robar dugas mulas de la casa Peret de Vilanova de Prades: vá deixar 'l una pèl camí per que era massa vella, y aquesta es 'l hora de que de 'l altra no se 'n ha cantat gall ni gallina.

En cambi 'l cabecilla ja ha cantat missa, y la diu cada dia en lo seu poble de Rivarroja, teatro de las sevas hassanyas.

¡Seria bonich saber quina penitencia 'l hi donaria al home que s' ajenollés als seus péus, acusantse de haber robat una mula!

Paraulas memorables, y ¡viva Dèu! que 'n son las que s' atribueixen al rey Humberto:

«Si 'ls assessins, contan que vá dir, s' imaginan que han de obligarme á donar la mèva aprobació á las lleys reaccionarias, 's equivoquen. No 's mor més que una vegada, y la casa de Saboya no decretará jamay la mort de la llibertat.»

Una noticia: «Han aumentat lo sou als mestres de la provincia de Albacete.»

Una realitat: Als mestres de la provincia de Albacete com als demás d' Espanya no 'ls pagan. De manera que 'ls haurán aumentat lo sou sense disminuirlos la gana.

Aquests dias tota la premsa s' ha ocupat de

certs misteris ocorreguts en lo convent de Santa Clara de Gandía.

Una monja que desde la reixa vá demanar auxili: un arcalde disposat á socórrela; una mare abadesa disposada á no obrirli las portas; un gobernador intervenint en 'l 'assumpto; declaracions de las monjas, de que la que 's queixa es boja; declaracions dels metjes de que está sana, etc. etc.

Tot aixó en lo convent de Santa Clara. De modo que á Santa Clara hi ha funció.

Los centralistas tenian un periódich, *La Patria*.

Y are surten ab un altre, *El Siglo*.

Un observador:

—Ja sè per que 'n volen dos: un per dir que sí, y un altre per dir que no.

Russia fá lo que 'l hi dona la gana.

Russia té forsa per ferho, luego t'è rahó.

Deuria treure las tropas dels Balkans y las hi deixa; deuria restablir la pau de la Bulgaria, y encen la guerra: no fá res de lo estipulat en lo tractat de Berlin.

Un polítich deya:

—¡Lo tractat de Berlin, ray! Ella podrá dir que 'l 'executa millor que ningú. Fá lo mateix que 'l butxí ab un reo, 'l hi dona garrot.

Corre per Barcelona un gran número de xavos morunos falsos.

¡Falsificar un xavo! Es fins hont pot arribar 'l especulació.

Encare que, no 'u diguin á ningú; jo conto que aixó que corre per Barcelona no son xavos: son canovistas emigrats.

Una gran noticia:

Durant la passada temporada, en Lagartijo ha guanyat 31.000 duros.

Aquests beneficis no 'ls realisan sino 'ls que 's dedican á capejar toros ó á torejar constitucionals.

CARTA A UN XINO.

Tchin-Kan: Ab molta sorpresa hi llegit la teva carta, y per evitá ab prestesa que fassis una bestiesa, passo al punt á contestarte.

Si la vista no m' enganya me dius en lo ten papè, y á fé que en alt grau m' estranya, que vols veni á viure á Espanya, per que aquí no hi estás bè.

Amich, t' han ensiburnat y vas á fe un desatino. ¡Vení aquí! ¿Que t' has pensat?

Vaja, noy, t' han enganat, t' han enganyat com un xino.

¿De que t' queixas? ¿Que á vosaltres lo govern 'us atrotina, que 'ls nos vos menjéu als altres?

¡Ay infelís! ¡Si nosaltres aixó 'u fem pitjor que á Xinal!

Dius que á la teva nació marcant castas vos estragan: en aixó aquí estém milló; no hi ha cap més distinció que 'ls que cobran y 'ls que pagan.

Renegas per mil motius, mes sense causas fundadas. Si estás mal viviat com vius, no sè que vols! Lo que dius no son res més que xinadas.

Si tú arribas á veni venrás lo que un home súa; ja sabrás lo qu' es patí: si ara vas pelat aquí,

á Espanya ni durás cúa.

Si á Xina 'us llevan la pell, aquí 'ns arrencan la boca, los u'ls, lo nas, lo clatell, los dits, la llengua, 'l cervell, y fins la tripa y la moca.

Si ara tú tens de pagar pè 'l que has menjat y begut, aquí tindrás d' aflijar per pendre 'l sol, per parlar, y hasta per fé un estornut.

Ja 'u sabrás si 'l disbarat fas de no obí mas rahons. En mitj d' un sol abrusat venrás, tot fent sequedat, com plouhen contribucions.

Y tindrás lo desconsol d' haver de dú aquestas cargas... ¿Dirás qu' ets xino? ¡Ah, mussoll! Tots creuran qu' ets espanyol; ¡veus que tens las triglas llargas!

Crech que ab lo que hi dit deurias desistir del teu intent; mes per si acás insistías y á vení aquí t' decidías, escolta amich lo següent:

Procurat d' algu canó, pera evitarle un desfici, bona recomenació

per que, si ve la ocasió, puguis ingressá al Hospici.

Qu' están tant plens fins á dalt los llochs de ben-ficencia, que aquí 'l que 's troba malalt y vol aná al Hospital, ha de menestè influencia.

Quan arribis de ton viatge vigila la roba tèva:

no faltarà qui á la platja vol gente dur 'l equipaje lo portará... á casa seva.

No t' titulis avansat que aquí tenen baba imunda:

si vols esser ben mirat, fes corre pe 'l teu veynat que tú ets un xino carcuenda.

Dia y nit has de crida hasta que 'l gobera te senti:

mira 'l vent cap ahont vá y procurat arrimá sempre al sol que més calesti.

Basta ja; no parlo més: medita bè lo que t' dich

y vina si vols despres.

Si may necesitas res ja sabs que tens un amich.

C. GUMÁ.

L' altre dia vá haberhi parada. Darrera de un batalló passava casualment per un carrer del Ensanche un cotxe dels morts. Un observador: —Amigo, aquest pobre sí, que verdaderament vá á la parada.

En un novenari de ánimas que vá ferse al Papiol, lo predicador parlant de minyons y de minyonas si no vá conjugar tot lo verb *forsar* no se 'n vá faltar gayre.

Los minyons y minyonas, al sentir tals cosas en boca de un capellá, van ser més los que van riure que 'ls que van escandalisarse.

Lo predicador vá tenir un rasgo sublime. Lo predicador vá dir:

—¡Ah! Ja 's coneix que 'us toco 'l viu.

Aquest fet qu' es rigurosament históric, lo poso en coneixement del senyor bisbe, suplicantli si no 'u enten, que s' ho fassi traduhir en castellá.

Una frase que s' atribueix á n' en Sagasta referintse á 'l Alonso Martinez.

Per compendre 'l xiste han de saber que 'l Alonso Martinez es una especie de beta dels calsetets qu' en Sagasta: sempre se la trepitxa.

Al veure que fins quan menja 'l escudella se 'l troba á n' al plat, y que no pot meditar res que no 'l destorbi volent ser lo primer, diu que vá exclamar 'l home del tupè:

«Ab aquest fulano no 's pot anar al lloch. Si 's tracta de dinar ell vol ser 'l amo de la casa; si 's tracta de un casament vol ser la nuvia; y fins si 's tracta de un enterro vol ser lo mort.»

Un senyor está arrimat á una cantonada d' esquina al públich.

Un municipal s' hi acosta y ensenyantli un rétol que comensa dihent: «Se prohibe ensuciar-se en este sitio» ab 'l altra má 'l hi demana tres pessetas de multa.

Lo senyor:

—Aquesta no es una falta mèva.

Lo municipal:

—Donchs de qui?

—De 'l Ajuntament: ó sino per que no posa més orinadors.

—Are 's tracta de aixó: diu que 'ls hi posarán ab lo producte de las multas.

Parlant de un artista bunyol, un deya:
 —L' infells dorm á la palla.
 Y un altre responia:
 —Aixis ray, mentras tinga palla, no hi ha por que 's mori de fam.

L' altre dia á las Corts un diputat constitucional vá posar al ministre de Hisenda en un apuro retrayentli embolichs y enredos del gobernan y 'l banch d' Espanya.
 Aquest diputat constitucional se diu senyor Correa.
 Es lo que mereix lo govern, Corretja.

De matá 'l porch per Nadal parlava el senyor Sevé, quan digué son amich Gual afirmant un fet igual:
 —Jo mato un porch com vosté.

J. Y.

La dona del jugador.
 Ell se 'n va cada vespre á fé bona y no torna fins á la matinada; ella té qui la consola.
 Un dia ell arriba de sopeton y la sorprén *infraganti*.
 —¿Qu' es aixó? exclama tot alterat.
 —No res, Adolfo: ho feya pèl tèn bè mateix.
 —¿Pèl mèu bè, miserable?
 —Sí, per alló que diuhen: *desgraciado en amores, afortunado en el juego*.

La carta del conde de Chambord ¿no l' han llegida?
 ¡Es deliciosa!
 Lo conde de Chambord es una especie de senyor Moyano. Pochs anys endarrera varen dirli:
 —Accepti la bandera tricolor y 'l hi doném lo treno.
 Lo conde de Chambord més se vá estimar quedar-se ab la bandera blanca, qu' es com si diguessim ab una mortalla.

Ell no s'apura per tant poca cosa.
 Té per consolarse un tinter, una ploma, y un tros de paper; y quan no sab que fer escriu cartas.

De manera que més aviat sembla que va neix per memorialista que per rey.
 En la carta última felicita al conde de Mun pèl seu discurs en l' Asamblea, y 'l hi diu que perque ell puga entrar á Fransa com á rey, es necessari que avants hi entri Dèu.
 ¡Magnífich!

Proposo una correcció á la doctrina cristiana.
 —¿Hont está Dèu?
 —Per totes parts, méns á Fransa.
 ¡Qualsevol diria que 'l conde de Chambord desitja que Dèu donga un cop d' Estat á favor seu.

Apesar de que no es rey, ni 'n será may, ell se titula y 'ls seus partidaris l' diuhen Enrich V.

Un periódich proposa una esmena:
 Que se l' hi diga Enrich IV y 1/2.
 Quan varen oferirli la corona y la bandera tricolor, com que casi hi arribava, era Enrich IV y 3/4. Are dintre de uns quans dias será Enrich IV y un centímetro.

Paraulas de un periódich francés:
 «Pèl bè de la República, si no hi hagués un conde de Chambord, sería menester inventarlo.»

Un home molt tiránich, molt apegat á la seva, molt despota feya gala dels seus sentiments democrátichs y deya:
 —Jo soch un partidari entussiasta dels principis del 68.
 —Ho crech molt bè, l' hi responia un que 'l conexia á fondo, del any 68 avants de Jesuerist.

Miracles.
 Lo beato Oriol tenia l' habilitat de agafar un rave, ferne talls y 'ls talls quedarli convertits en duros.
 ¡Quants moneders falsos no 'l pendrian per patró, si sapiguessin que havian de quedar dotats de aquesta gracial!
 Are 'ls miracles se fan de un altre manera.
 Una casa de comers de Barcelona vá enviar á buscar una caixa de ví de Burdeos.

Lo ví vá ser espedit, vá arribar la caixa, ván obrirla y la ván trobar plena de pedras.
 Si no crehuen ab aquesta transformació, jo 'ls declaro incréduls é incapassos de salvarse.

Han denunciat y condemnat á set senmanas de suspensió al periódich «La Filoxera.»
 Sempre 'u havia cregüt.
 Mentres la filoxera será cuca y 's xuclará la savá de las vinyas no l' hi farán res.
 Surtirá un dia en forma de periódich, y á terra: ja está perduda.

Los capellans ja han publicat la butlla.
 Are no falta sino que 'ls espanyols tinguém carn.
 La butlla no falta may; la carn es lo que falta.

A Madrit hi ha hagut una huelga de faroleros.
 Se compren.
 Aquesta huelga vá coincidir ab l' arribada del senyor Fontrodona y demés individuos de la comissió del nostre ajuntament.
 Certas competencias no poden sostenirse.

A Madrit tractan de crear un assilo destinat als inválits del treball.
 A Madrit haurian d' establir un assilo destinat als cessants.
 Y á Barcelona un altre, no pèls inválits del treball, sino pèls inválits de la falta de feyna.

Ab motiu de la ley constitutiva del exéreit, lo conde de Cheste 's retira de la política.
 Las mussas esberadas, están escribint una exposició demanant que 's voti una ley constitutiva de la literatura, á veure si 'l conde de Cheste també 's retira de las lletas.

Está á punt de celebrarse un Congrès de policia de todas las naciones.
 Tots los governs hi envian dos individuos; sols Espanya n' hi envia quatre.
 ¡Qui sab! Aixó tal vegada vol dir que cada polisson estranger ne val dos dels nostres!

Il·lustrat per Apeles Mestres ab 27 dibuixos, una portada ab llapis y una gran planxa representant una galeria de 11 retratos fotogrífichs.
 Escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y coloboració de Serafí Pitarra—Vidal Valenciano—Apeles Mestres—Gumá—J. M. Bartrina—C. Rouré (Bunyegas)—Lasarte—Llanas, etc., y altres que no volen ser coneguts y firman ab inicials.
 Constará de 16 planas, 8 de xispejants caricaturas y 8 de treballs literaris de todas classes midas y gustos.

¡Preu un ral per tot arreu!

Nostres corresponsals poden fer demanda de 'ls Almanachs que vulguin.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, J. Rerref, Moratilla, Catatacscas y Pau Silindio.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Barceloní, A. Espanyol, Mandar, R. Coll y G., J. F., J. T. Estruch, R. G. Mayol, Bon xicot, Jenani, Morabet de Rossambel, Tráfach, Lompis del ball, Paco, Polla de Reus, Un que estima, J. Vilar, Pau Gri-Pau, Barberet de Mataró y Enrich del Castell.
 Ciutadà J. Patró: Aprofitarem lo geroglífich.—I. III: Hem aprofitat un epigrama y no 'ns convè res més.—M. Comas: Queda complascut.—B. Granys: La carta no podem insertarla perque no es de l' índole de la «Campana»: no podem fer més que lo qu' hem fet, donarne compte.—Nicolás: Mirarem de complaure'l.—A. Corominas: Insertarem lo trenca-closcas y 'l problema.—Admirador de'n Ciavé: Aplau-

dim sos bons desitjos; pero no podem complaure'l: l' A. ma nach está massa adelantat.—Chicha: Publicarem algunas cantarellas.—Ballet: Insertarem un epigrama.—Valetti Julivert: Mirarem de complaure'l.—Noy maco: Insertarem un triángul.—Aixerit: Publicarem molta cosa de lo que 'n envia.—Plusquamperfecte: A més del quènto insertat n' hi anirà un altre.—C. Loñip: Publicarem una conversa.—Diamant: Publicarem un quènto y alguns epigramas.—Pau Sala: Insertarem una sinenimia.—B. Mallofi: Per ocupant-se'n aquesta senmana ha vingut massa tart.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Paranatas*.
2. ID. 2.ª—*Carinyosa*.
4. MUDANSA.—*Marina*.—*Mariné*.—*Marino*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Igualada*.
8. GEROGLÍFICH.—*Qui no creu á bonas creu á malas*.

Han endavinat totas cinch solucions los ciutadans Barceloní y Miranyas; n' fan endavinadas 4: Que h fás, Pa y naps. Orgull de Reus y N. J. P.; 3 Ramonéi Apotecari, Balija y N. Jori; 2 Pau Silindro, y 1 no més Catatacscas y Paca Beitiola.

I.

Inquilinos y empleats solen fer ma prima y dos; també 'u solen fé 'ls soldats fins los pobres y 'ls senyòs.
 La dos-tercera es un ball costum del nostre país, y la CAMPANA 'l total porta escritas molls camins.

ALMINA.

II.

Al posarme ahí á llaurar duya prima lo segona, y tot tot vareig notar que lo Pere en poca estona sens gota me 'l vá deixar.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Apellido es lo mèu tot de tot m' agradan los fruits, y 'l tot ha sigut lector un metje dels distingits.

PHENICOPTERES.

TRENCA-CLOSCAS.

SASTRE DE PAPÁ.

Ab aquestas lletas fer lo paper que acostuma á fer en Cánovas.

GAMBAS.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....

Omplir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan la primera ratlla lo nom de un ex-alcalde primer, la segona un nom de dona; la 3.ª una cosa que hi ha á las botinas; la 4.ª lo titol de un ópera, y la quinta una de las cosas que las donas solen estarho.

C. LOÑIP.

GEROGLÍFICH.

EN
 AAAA
 III
 IAA
 AAAA
 AAA

LLOBERO.

LOPEZ, Editor.—Rambra del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

SANT MOYANO.

*EXVOTO - De un Nuncio que oyend
el himno de Fiesgo (vulgo marcha del Nunc
cio) invocó a San Moyano y no dejó más.*

Desde avuy lo Calendari contará ab un nou Sant, patró de 'ls afamats.